

Registratieplaatje op de kist: niet verplicht wel zinvol

In crematoria is het heel gebruikelijk. Bij elke crematie wordt er gebruik gemaakt van een vuurvast steentje met een uniek nummer. Dat steentje is tijdens de crematie bij het lichaam en blijft bij de as. Het kan zinvol zijn om bij een begraafing ook een registratienummer op een kist te plaatsen om stoffelijke resten bij een opgraving te kunnen identificeren.

Links een vuurvast steentje zoals in crematoria wordt gebruikt, rechts een kunststof registratieplaatje dat bij een begraafing op de kist kan worden geplaatst

DOOR IGLE WEIDENAAR

Wat zegt de Wet op de lijkbezorging hierover? Het antwoord op deze vraag is kort, namelijk: niets. Van 1991 tot de wetswijziging in 1998

was in het Besluit op de lijkbezorging opgenomen dat zowel bij begraven als bij cremeren een vuurvast steentje met een identificatienummer op of in de kist gelegd moest worden. Dit nummer

kwam overeen met het nummer op het document inzake artikel 8, lid 1 Wlb én het nummer op de kist. De combinatie van deze drie garandeerde de identiteit van de overledene. Bij de wetswijziging in 1998 is de verplichting van de toevoeging van het vuurvaste steentje in

of op de kist geschrapt. Het document en het nummer op de kist zijn gehandhaafd op grond van artikel 8 Wlb. Ze zijn nog steeds een wettelijke verplichting. Evenals de controle hierop door de houder van de begraafplaats vóórdat hij overgaat tot de begraafing. Tenslotte moet de houder van de begraafplaats zich er nog steeds van overtuigen dat hij de juiste overledene begraaft.

Hoewel het geen wettelijke verplichting (meer) is, gebruiken crematoria bij elke crematie nog steeds een vuurvast steentje, elk met hun eigen unieke nummering. Het steentje is voor de crematorium de identificatie van de as geworden. Voor nabestaanden is het steentje met het crematienummer een 'houvast' dat zij de juiste as krijgen.

Welke plek?

Voor begraafplaatsen had de toevoeging van een vuurvast steentje in of op de kist geen enkele waarde. Er vond geen controle plaats of de uitvaartverzorgers wel of geen steentje in de kist geplaatst had. Wanneer er wel een steentje in de kist gelegd was, was het altijd de vraag waar het steentje precies lag. Bij een eventuele opgraving van de stoffelijke resten is de kans reëel dat het steentje niet gevonden wordt. Want waar moet gezocht worden? Aan het hoofdeinde van de kist of juist aan het voeteneinde? Kortom de kans dat een dergelijk steentje teruggevonden wordt is minimaal. Daarnaast heeft een dergelijk steentje ook geen waarde wanneer het nummer van het steentje niet in de grafadministratie geregistreerd is, en het opnemen van het nummer in de grafadministratie was geen wettelijke verplichting. Kortom, voor begraafplaatsen was het schrappen van de verplichting om een steentje in of op de kist te plaatsen niet onoverkomelijk. Wat niet wil zeggen dat het zinvol kan zijn voor de houder van de begraafplaats om zelf een plaatje met een eigen registratienummer op de kist te plaatsen voordat het graf gesloten wordt.

Zinvol

De Wlb bepaalt in artikel 27, lid 1: 'De houder van een begraafplaats houdt een register van alle daar begraven lijken,

met een nauwkeurige aanduiding van de plaats waar zij begraven zijn.' Het moet dus bekend zijn in welk graf en op welke begraafplaats iemand begraven is én exact waar dat graf zich op de begraafplaats bevindt.

Wanneer nabestaanden een verzoek tot opgraving indienen zodat de stoffelijke resten gecremeerd of in een ander (particulier) graf herbegraven kunnen worden, wordt bijna altijd de vraag gesteld: Hoe weet ik zeker dat de stoffelijke resten van mijn vader of moeder opgegraven worden en niet die van iemand anders? Het antwoord dat precies bekend is waar iemand begraven is en op welke begraafdiepte, neemt de onzekerheid bij nabestaanden vaak niet weg. Wanneer er bij de begraafing echter een registratieplaatje met een eigen registratienummer op de kist was geplaatst, kan naar dat plaatje verwezen worden. De procedure is eenvoudig. Medewerkers plaatsen bij de begraafing altijd op dezelfde plaats op de kist – bijvoorbeeld onder de sluitschroef aan het hoofdeinde – een registratieplaatje. Doordat het plaatje altijd op dezelfde plaats op de kist geplaatst is, is het tijdens

Na een opgraving. Zichtbaar is de rand van de kist met daarop het registratieplaatje. Het zwarte 'rondje' is de door vocht aangetaste houten knop van de sluitschroef van de kist

een opgraving voor 99% zeker terug te vinden. Voor de nabestaande die de opgraving verzocht heeft, geeft het laten zien van het plaatje, net als het bekende steentje bij een crematie, houvast dat de juiste stoffelijke resten zijn opgegraven. Voor de medewerkers die de opgraving uitvoeren is het ook altijd een geruststelling wanneer het plaatje gevonden wordt.

Geschiede plaatjes

In het verleden werden er vaak plaatjes van messing gebruikt. Deze zijn echter duur en wanneer deze lang in de grond gelegen hebben, zijn ze niet altijd meer goed leesbaar. Kunststof plaatjes zijn een goed alternatief voor de messing plaatjes. Denk aan kunststof garderobeplaatjes. Deze kunnen door de leverancier worden voorzien van een opeenvolgende nummering. Ze zijn verkrijgbaar in verschillende modellen en kleuren. Even googelen op internet leert dat dergelijke plaatjes vanaf anderhalve euro per stuk leverbaar zijn. Ze zijn bij uitstek geschikt om te gebruiken als registratieplaatje om voor het sluiten van het graf op de kist te plaatsen. Praktijkervaring heeft geleerd dat dergelijke gekleurde plaatjes beter terug te vinden zijn dan messing plaatjes en dat zij goed leesbaar blijven. Softwarepakketten voor begraafplaatsadministratie kennen aan een begraafing een dossiernummer toe. Wanneer datzelfde nummer ook als nummer op het registratieplaatje vermeld is, is een extra nummer in de grafadministratie niet nodig.

Kortom, een registratieplaatje van de begraafplaats zelf op de kist is zinvol en een kleine moeite. Voor de kosten hoeft u het nauwelijks te laten. In gesprekken met nabestaanden geeft het gebruik van dergelijke plaatjes u handvaten. Daarnaast kan het medewerkers een extra zekerheid geven dat zij de juiste stoffelijke resten opgraven. ■